

1

Kde to jmelí roste?
To vám poví les,
to vám poví borovice,
roste na ní, na větvičce
skoro u nebes.
(J. Čarek)

7

Sluníčko už vstalo,
vlasy rozčesalo,
ptáčkové už vstali,
v keři zazpívali,
maminka už vstala
v kamnech rozdělala,
(M. Florian)

13

Dva kohouti jsou na pouti.
Prochází se s něšší z proutí.
Do všech krámků nakukují —
za pět prstů nakupují:
Tohle tomu, tamto tomu —
a potom s tím honem domů.
Tady koláč medový
kohoutímu dědovi.
Trojbarevnou čepičku
pro kohoutí babičku.
(V. Provazníková)

2

Ve smrčí je hřib,
větikánský hřib.
Nenajdeš jej, i kdyby ses
koukal sebelp!
(M. Florian)

8

Žil nežil
mudrc v Číně,
spal nespál
v pavučině.
Chodil nechodil
s klecí po lese,
chytal nechtal
mouchy do klece.
(P. Šrut)

14

A jedeš s námi v létě k moři,
za vlnou vlna jak se tvoří...
Pryč jsou už loďky papírové,
dřím celý, zdá se, s námi plove.
(J. Zatloukal)

3

Stýskala si žabka,
žába rosnička:
„Kdyby byla kapka
kapka deštička!
(Z. Kriebel)

9

Ten náš Martin zlobidlo
rozzlobil se na mýdlo:
Ten náš vzteklý Martineček
zuřil v kádi bublinek.
„Já, tě zmydlím,
já, tě chvtnu
já na tebe, mýdlo,
vlítnu!“
(J. Salaquardová)

15

Hele! Necky s ocásky!
Nebo jsou to provázky?
Vždyť jsou to dvě
prasátka.
růžovoučká selátka.
(V. Provazníková)

20

Domove, domove
drahý a jediný,
nejdražší, nejsladší
nad světa končiny.
Nejdražší, nejsladší
na světě ze všeho,
daný mi v kolébece
od Boha samého.
(J. V. Sládek)

4

Prázdniny, prázdniny,
Tonda trhá maliny.
Natrhá jich plné džbánky,
sní je ale u studánky
(M. Florian)

10

A, teď tě, bratříčku, posadíme,
v daleké kraje se vypravíme.
Já sednu, bratříčku, podle tebe,
budem se houpati až do nebe.
Za hory, za lesy, bystré vody,
s větrem se rozletíš o závody.
A potom pozvolna, zlehka, tiše
koník tě donese do snů říše.
(J. V. Sládek)

16

Usedl ptáček
Adélce do dlaní,
nebo to bylo
svítání?

Na louce
slunce už rozkvétá
vysoko, vysoko
do léta.

Začíná nový den.
Prostě se rozední.
(M. Černík)

5

Myla máma mývala,
v řece mýdlo smývala.
Mýval kříčel: „Ne ne ne!
Je to hrozně studené!“

Teče mi to do očí,
asi mě to rozmočí!“
(L. Štěplová)

11

Letí husa divoká,
volá, volá z vysoká:
„Letím, letím po obzore,
po letím přes věčné moře.“
(J. Čarek)

17

Ó nechme, nechme vzpomínání,
to všechno nebylo snad ani.
Či bylo to jen okouzlení.
Jež v skutečnost se dnes mi mění?
(J. Zatloukal)

6

Pohledte, děti, kdo tu je!
Vzal bubeniček paličky
a na bubínek bubnuje,
až svět se třese celíčký.
(F. Branislav)

12

Každý věru nedovede
namalovat vlak, co jede,
aby se mu na obraze
nerozmazal jako saze,
a přece jel v celé kráse,
aby kola točila se,
aby hřmělo, to jak bouře,
aby ona čárka kouře
vlála za ním jako vlečka,

aby funěl do kopečka,
aby pískal na rovině,
aby jako hračka z plechu
ze staré tátovy skříně
byl všem dětem pro potěchu.
(J. Brukner)

18

Či jsi, mičí?
Teď už ničí,
teď jsem všech
jako motýl,
jako vítr
ve vlasech!
(F. Hrubín)